

بررسی امکان دوستی انسان و دایناسور به بهانه انیمیشن جدید پیکسار

اگر ۶۶ میلیون سال پیش آن سیارکی بزرگ و مرگبار با زمین برخورد نمی‌کرد و هیولاهای باستانی، دایناسورها را از بین نمی‌برد، چه سرنوشتی در انتظار انسان‌ها بود؟

همشهری آنلاین: اگر ۶۶ میلیون سال پیش آن سیارکی بزرگ و مرگبار با زمین برخورد نمی‌کرد و هیولاهای باستانی، دایناسورها را از بین نمی‌برد، چه سرنوشتی در انتظار انسان‌ها بود؟

براساس گزارش لایوساینس، فرضیه‌ای که جدیدترین انیمیشن شرکت پیکسار "دایناسور خوب" براساس آن ساخته شده است، یکی از پاسخ‌هایی است که به این پرسش داده شده است: انسان‌ها و دایناسورها می‌توانستند برای هم دوستانی خوب باشند. در این فیلم یک آپاتوسوروس جوان با یک پسرچه غارنشین ملاقات کرده و با او رابطه‌ای دوستانه برقرار می‌کند، داستانی که در عین زیبایی از نظر دیرینه‌شناسان کاملاً غیر ممکن است، زیرا از نظر دانشمندان، اگر دایناسورها هنوز در زمین وجود داشتند، دیگر انسانی برای دوستی با آنها وجود نداشت.

دایناسور

توماس ویلیامسون مسئول بخش دیرینه‌شناسی موزه علوم و تاریخ طبیعی نیومکزیکو می‌گوید رابطه دوستی میان انسان و دایناسور مانند آنچه در این فیلم روایت شده کاملاً غیرممکن است زیرا دایناسورها و انسان‌ها هرگز نمی‌توانستند در کنار یکدیگر زندگی کنند.

اگرچه در دوران حکمفرمایی دایناسورها بر زمین در دوران مزوزوئیک پستاندارانی نیز روی سیاره زندگی می‌کردند، این جانداران بسیار کوچک بوده‌اند، یه‌نی ابعاد آنها از یک گربه خانگی فراتر نمی‌رفته است. تنها پس از انقراض دایناسورهای غیرپرنده بود که ابعاد بدن و توانایی‌های پستانداران مجال رشد به دست آورد و به تدریج از 60 میلیون سال بعد زمینه حضور تبار انسان روی زمین فراهم شد.

به گفته استیو بروست دیرینه‌شناس دانشگاه ادینبرگ، دایناسورها 150 میلیون سال روی زمین سکونت داشتند تا زمانی که سیارک با زمین برخورد کرد و در صورتی که سیارک برخورد نمی‌کرد، این جانداران به رشد و تکامل خود ادامه می‌دادند. در صورتی که دایناسورها منقرض نشده بودند، پستانداران فرصتی برای ظهور و تکامل در این دنیای جدید و بدون دایناسور را به دست نمی‌آوردند، و در صورتی که این شانس دست نمی‌داد، امروز هیچ انسانی وجود نداشت.

پستانداران از حدود 220 میلیون سال پیش در زمین پا گرفته‌اند، یعنی تقریباً همزمان با ظهور دایناسورها در اواخر دوره تریاس، اما این دایناسورها بودند که برتری جستند، در قالب هزاران گونه مختلف متنوع شدند و در ابعادی بزرگ در سرتاسر جهان پراکنده شدند. در این دوران پستانداران در سایه دایناسورها باقی ماندند و هیچ‌یک از آنها نتوانستند بر محیطی که در آن زندگی می‌کردند سلطه بیابند. بر اساس اطلاعات فسیلی، پستانداران اولیه بیشتر حشرات و دانه‌های گیاهی می‌خوردند و گاهی از دایناسورهای کوچک تغذیه می‌کردند.

زمانی که آن سیارک 10 کیلومتری با زمین برخورد کرد، پستانداران نیز مانند دایناسورها تلفات زیادی متحمل شدند. تمامی دایناسورها، به جز دایناسورهای پرنده، و نزدیک به 75 درصد از پستانداران به کلی نابود شدند. اما بازماندگانی نیز وجود داشتند.

گروهی از پستانداران که کوچکتر بوده و از عادات غذایی معمولی برخوردار بودند، از این فرایند انقراض جان به در بردند زیرا به راحتی می‌توانستند خود را پنهان کرده و از منابع مختلفی غذای مورد نیاز خود را تأمین کنند. ویژگی که به آنها کمک کرد تا در برابر هرج و مرج ناشی از برخورد سیارک به زمین دوام بیاورند.

به محض نابودی دایناسورهای غیرپرنده، پستانداران برتری اکولوژیکی را به دست گرفتند و طی چند صد هزار سال با سرعت و شدتی بالا تکامل یافتند و به گونه‌هایی جدید تبدیل شدند. نزدیک به 500 هزار سال پس از این رویداد برخی از پستانداران ابعادی برابر ابعاد بدن یک سگ ژرمن شپرد داشتند. همین نسل از جانداران بودند که باعث شدند اکنون بیش از پنج هزار گونه مختلف از پستانداران در زمین حاضر باشند.

به گفته بروس کاملا آشکار است که بدون انقراض دایناسورها هیچ‌یک از این رویدادها رخ نمی‌داد زیرا پستانداران برای ابراز وجود در کنار دایناسورها 150 میلیون سال زمان داشتند و کاری از پیش نبردند، اما به محض انقراض دایناسورها، روند رشد و تکامل آنها حالتی انفجاری به خود گرفت.

بروست می‌گوید انتظار ندارد انیمیشن دایناسور خوب پرتراهی دقیق از دایناسورها را به نمایش بگذارد، زیرا قطعا این انیمیشن، مستندی درباره دایناسورها نیست و قرار نیست رفتار واقعی دایناسورها در آن به نمایش گذاشته شود.